

Arrest

nr. 209 818 van 21 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op hun gekozen woonplaats bij
advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 19 september 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 13 september 2018 tot weigering van de binnenkomst met terugdrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij kwam op 18 augustus 2018 aan op de nationale luchthaven van Brussel (Zaventem). Aangezien zij niet in het bezit was van een geldig reisdocument, werd haar diezelfde dag, de toegang tot het grondgebied geweigerd en werd er, onder een bijlage 11, een beslissing tot terugdrijving genomen.

De verzoekende partij diende dezelfde dag nog aan de grens een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten (bijlage 25).

Op 19 augustus 2018 werd er een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

Op basis van scans van de reisdocumenten – ontvangen van de luchtvaartmaatschappij – is gebleken dat verzoekende partij reisde met een visum type C N° 015127166, afgeleverd door de Spaanse autoriteiten te Jerusalem, 1 binnenkomst, geldig vanaf 15 augustus 2018 tot en met 28 september 2018.

Conform artikel 12 van de Verordening (EU) 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013 (geldig visum) werd op 31 augustus 2018 aan Spanje een overname gevraagd.

De Spaanse autoriteiten stemden op 11 september 2018 in met de overname van verzoekende partij.

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) weigerde verzoekende partij op 13 september 2018, onder een bijlage 25quater, de binnenkomst met terugdrijving of terugleiding tot aan de grens.

Het betreft de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN BINNENKOMST
MET TERUGDRIJVING OF TERUGLEIDING TOT AAN DE GRENS**

In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan de heer, die verklaart te heten,

Naam: A.

Voor naam: A.

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Egypte

nationaliteit: van Palestijnse oorsprong (niet-erkend)

+ 2 kinderen:

A., N. °(...) te (...), nationaliteit: Palestina

A., O. °(...) te (...), nationaliteit: Palestina

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12 (2) van Verordening (EG) 604/2013 van de Raad van juni 2013.

Overwegende dat betrokkene op 18.08.2018 op de luchthaven van Zaventem de toegang tot het grondgebied werd geweigerd aangezien betrokkene niet voldeed aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, nl.

- Betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument/van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°);

- Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°);

Overwegende dat betrokkene op 18.08.2018 een weigeringsbeslissing (bijlage 11) heeft gekregen;

Overwegende dat betrokkene het grondgebied heeft willen betreden zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten overeenkomstig artikel 2 van de Vreemdelingenwet;

Overwegende dat betrokkene op 18.08.2018 een verzoek tot internationale bescherming indiende;

Overwegende dat in het kader van Art. 12 van de Verordening (EU) 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013 (geldig visum) een overname gevraagd werd aan Spanje op 31.08.2018. Bij zijn aankomst op de luchthaven van Zaventem was betrokkene niet in het bezit van enig reisdocument. Dankzij scans van de reisdocumenten – ontvangen van de luchtvaartmaatschappij – blijkt dat betrokkene reisde met een visum type C N° 015127166, afgeleverd door de Spaanse autoriteiten te Jerusalem, 1 binnenkomst, geldig vanaf 15.08.2018 tot en met 28.09.2018.

Op 11.09.2018 hebben de Spaanse autoriteiten het verzoek met instemming beantwoord.

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers na overdracht aan die lidstaat in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek tot internationale bescherming willen behandeld zien. Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dat België een veilig en democratisch land is dat sociale zekerheid biedt. Betrokkene verklaarde ook dat België asielzoekers een kans geeft. Verder wensen we ook nogmaals op te merken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Verder benadrukken we dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM.

Er moet dan ook van uitgegaan worden dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan de personen die voldoen aan de in de regelgeving voorzien voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen

inzake de procedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgesteld in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek tot internationale bescherming.

We verwijzen verder naar het feit dat de Spaanse autoriteiten met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met de overname van betrokkene. Dit artikel stelt: "Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming". De overname op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 impliceert dan ook dat betrokkene na overdracht aan de Spaanse autoriteiten de mogelijkheid zal hebben om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen indien betrokkene dat wenst. Indien betrokkene besluit een verzoek tot internationale bescherming in te dienen bij de Spaanse autoriteiten zal dit verzoek door de Spaanse instanties onderzocht worden. Betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker tot internationale bescherming. Betrokkene zal ook de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

Verder verwijzen we ook naar het geactualiseerde rapport van het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppirolli)", "Asylum Information Database – National Country Report – Spain", laatste update 30.12.2017, verder AIDA-rapport genoemd (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin duidelijk wordt gesteld dat personen - in wiens geval de Spaanse autoriteiten zich verantwoordelijk verklaard hebben voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming – worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker tot internationale bescherming een machtiging tot verblijf van minstens 6 maanden verkrijgen (pagina 15). Alle verzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand (pagina 26). Alle verzoekers tot internationale bescherming kunnen na 6 maanden procedureverloop werken (pagina 57). Alle verzoekers tot internationale bescherming hebben toegang tot gezondheidszorg (pagina 58). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers tot internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en opvang (pagina 49). Er wordt in het desbetreffende AIDA-rapport tevens melding gemaakt van een stijging van de capaciteit van de opvangvoorzieningen sinds september 2015 ten gevolge van een Koninklijk Besluit dat de toegang voor alle verzoekers tot internationale bescherming moet garanderen, met ook een significante stijging van de opvangcapaciteit ten gevolge (pagina 50). Daarnaast wordt er verder geen melding gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen of slechte omstandigheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen (pagina 50-56). Er wordt ook melding gemaakt van het feit dat er bijkomende ngo's gecontacteerd werden door de Spaanse instanties met het oog op het creëren van bijkomende opvangplaatsen (pagina 12). Hierdoor is er sinds 2015 sprake van een stijging van het aantal beschikbare plaatsen voor verzoekers in Spanje, waarbij er steeds nieuwe en bijkomende NGO'S worden aangestuurd door de Spaanse overheid in het kader van het creëren van materiële opvangvoorzieningen (pagina 12). Bovenstaande elementen tonen dan ook concreet aan dat betrokkene na de overdracht aan de Spaanse autoriteiten voldoende toegang zal krijgen tot adequate opvangvoorzieningen en niet aan zijn lot zal worden overgelaten.

Verder zijn we van oordeel dat het verwijzen naar het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen inzake de behandeling van verzoeken tot internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers, niet aantoonde dat personen – die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 – een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het feit dat louter bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van migranten in Spanje – in de meest ruime zin – en betreffende de opvang en behandeling van verzoekers tot internationale bescherming is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van het voormelde AIDA-rapport niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers tot internationale bescherming – die in het kader van Verordening 604/2013 aan de Spaanse autoriteiten worden overgedragen – per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan de Spaanse autoriteiten een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming. Het verzoek tot internationale bescherming komt toe aan de Spaanse autoriteiten met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12.2 van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar de grens en dient hij zich aan te bieden bij de Spaanse autoriteiten.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. De verzoekende partij voert onder meer de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 7 en 14 van het BUPO verdrag en van de artikelen 4 en 6 van de Dublin III-Verordening, van de zorgvuldigheidsplicht, van het voorzichtigheidsbeginsel en van een manifeste beoordelingsfout.

Zij betoogt in essentie dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden werd met de psychologische toestand van dochter N. die psychiatrische begeleiding nodig zou hebben. Zij stelt verder niet gehoord te zijn geweest met betrekking tot de zwakke gezondheid en de kwetsbaarheid van de kinderen. Zij betoogt dat er geen rekening gehouden werd met de kwetsbaarheid van de kinderen en verwijst naar het medisch attest van N. dat stelt dat er een posttraumatische stresssyndroom werd vastgesteld en zij nood heeft aan een psychiatrische begeleiding. Zij stelt dat Spanje niet in staat zou haar de nodige psychologische begeleiding te geven. Ook het opvangsysteem in Spanje zou gebreken vertonen. Zij verwijst hierbij naar verschillende internationale rapporten waaruit zij citeert. Het administratief dossier zou geen enkel persoonlijk element bevatten.

2.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel - dat verzoekende partij onder meer geschonden acht - legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op

een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007; R.v.St., nr. 146.472 van 23 juni 2005).

Artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Nu thans een verwijderingsmaatregel voorligt in het kader van een door de verzoekende partij ingediend verzoek om internationale bescherming en de gemachtigde heeft besloten dat voor de behandeling van dit verzoek niet de Belgische maar de Spaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn, kan het gewicht van deze verwijderingsmaatregel in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming niet worden veronachtzaamd. Ook Dublinoverdrachten kunnen immers een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388; EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland).

2.3.2.3. Niettegenstaande de vaststelling dat de gemachtigde op de hoogte was van de aanwezigheid van de twee minderjarige kinderen blijkt uit een lezing van het Dublingehoor van 24 augustus 2018 dat de verzoekende partij niet gehoord werd over haar twee minderjarige kinderen. Dit klemt des te meer nu de verzoekende partij een attest neerlegt waarbij een psychiater attesteert dat de dochter van de verzoekende partij in psychotherapeutische behandeling is omwille van een ernstig posttraumatisch stresssyndroom. Zo de gemachtigde mogelijks niet op de hoogte kon zijn van deze situatie aangezien het attest slechts werd neergelegd op de dag dat de bestreden beslissing werd genomen kon verwacht worden dat tijdens het Dublingehoor vragen zouden worden gesteld met betrekking tot de twee minderjarige kinderen, minstens over specifieke gezondheids- of mogelijke andere problemen. Uit het verslag van het Dublingehoor van 24 augustus 2018 blijkt dat de antwoorden op de vragen 32 (de gezondheidssituatie) en 33 (redenen die een verzet naar de overdrachtsstaat zouden rechtvaardigen) volledig blanco gelaten werden. De vaststelling dat de antwoorden blanco gelaten werden impliceert dan ook dat de Raad in het ongewisse blijft over het feit of deze vragen wel effectief gesteld werden aan de verzoekende partij, minstens of zij al dan niet beantwoord werden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij in Spanje de door de wet voorziene bijstand en opvang zal kunnen verkrijgen. Niettemin kan worden vastgesteld dat de vaststellingen in de bestreden beslissing zeer algemeen van aard zijn. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers niet dat er concreet werd onderzocht of de verzoekende partij en haar twee minderjarige kinderen specifieke noden hebben op materieel, fysiek of psychologisch vlak of dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin de verzoekende partij zal worden opgevangen in Spanje zoals omschreven in het arrest Tarakhel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland). Dit klemt des te meer nu het Aida-rapport waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat *in extenso* aan het administratief dossier werd toegevoegd voorziet in een hoofdstuk kwetsbare groepen, waaronder minderjarige kinderen, en dit op geen enkele wijze betrokken werd op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij op het eerste gezicht geen rigoureuus onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de situatie van de minderjarige kinderen. Uit het geheel van een niet afdoende bevraging van verzoekende partij in het bijzonder met betrekking tot de persoonlijke situatie en het kwetsbaar profiel van de minderjarige kinderen kan op het eerste gezicht een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* de hoorplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen waardoor ook artikel 3 van het EVRM op zich *prima facie* als geschonden kan worden geacht.

2.3.2.4. *Prima facie* toont de verzoekende partij een schending aan van de hoorplicht en van artikel 3 EVRM en lijkt zij bijgevolg een verdedigbare grief in de zin van artikel 13 EVRM aan te voeren.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Zoals uiteengezet in de bespreking van de middelen wordt op het eerste zicht een schending van het artikel 3 van het EVRM aangetoond waardoor op evidente wijze ook een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanwezig is.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggrijving of terugleiding tot aan de grens van 13 september 2018 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

A. VAN ISACKER